

Šridhara Maharadžas pasakojo istoriją, apie vieną didelį Krišnos sąmonės festivalį, kurį organizavo Bhaktisidhanta Sarasvati Thakura. Jame dalyvavo daugybė žmonių ir natūralu, kad ten taip pat buvo dalinamas prasadas (Krišnai pasiūlytas maistas). Tuo metu Šridhara Maharadžas dar buvo jaunas bhaktas, pačioje savo Krišnos sąmonės pradžioje. Jis gyveno viename iš Bhaktisidhantos Sarasvati Thakuros įkurtų vienuolynų (gaudīya māthų). Festivalio metu jam davė tarnystę susirinkusiems žmonėms dalinti prasada. Didžiulėje virtuvėje milžiniškuose puoduose buvo gaminama chalava. Žmonės stodavo į eilę ir, gavę savo dalį, sėsdavo lauke eilėmis ir valgydavo. Taigi, Šridhara Maharadža vieno vyresnio bhakto prižiūrimas dalino prasada. Jis pamatė vyruką, kuris gavęs savo porciją, atsisėdo, pavalgė ir vėl atsistojo į eilę. Šridhara Maharaja pastebėjo: „O šis vyrukas jau antrą kartą. Tiek to.“ Jam įdėjo antrą kartą. Po kurio laiko jis pamatė tą patį vyruką eilėje jau trečią kartą. Galvodamas, kad šis žmogus jau trečią kartą, o daugybė žmonių stovi eilėje, ir dar negavo savo porcijos, jis atsisakė įdėti prasado tam žmogui. Jo vadovas paklausė: „Ko suabejojai? Kas nutiko?“ – „Na, šis žmogus jau trečią kartą, o daug žmonių dar negavo.“ Tada vyresnysis bhaktas jo paklausė: „Ką tu čia dalini? Maistą ar prasada?“ Žinoma, prasadas reiškia malonė. Kitaip tariant, ką tu dalini, maistą ar malonę? Šis bhaktas į situaciją pažvelgė kitaip. Šiuo požiūriu tariamas žmogaus trūkumas buvo jo privalumas – troškimas gauti kiek galima daugiau malonės.